

RODICA OJOG-
BRAȘOVEANU

POVESTE IMORALĂ

Ediția a 6-a

NEMIRA

Luni

Credeți-mă, băieți, trei crime într-o singură săptămână înseamnă cam mult chiar și pentru unul ca mine. Sunt mic și al dracului! Am 1,61, dar bat la 1,65. Cu tocuri și talonete. „Ca papițoii și lăutarii“, zic unii, dar nu-mi pasă. Chestia-i că am sărit din ordinul handicapatilor. Când mă rad, trebuie să mă urc pe un scaun. Tipul care a stat înaintea mea în apartament juca în naționala de baschet și a cățarat oglinda din baie sub tavan. În rest, lucrurile n-ar sta prea rău. Mama crede că sunt drăgălaș, eu sunt sigur că pe tata nu-l chema Peter O’Toole. Ea nu-i sigură în legătură cu niciun nume. Apropo de nume, mi se spune Bobiță. Pentru un tip care a trecut de treizeci de ani sună neserios, dar parcă Barbu mi se potrivește? Așa a vrut însă mama, probabil ca să țină minte să nu mai înghită bărbi. Alde Nae Cola, Mary Istanbul, Gigi Samsung, clienți fideli care-mi asigură un trafic nonstop în birou, îmi zic Cap Bob. Văd ceva filme băieții!

Ați înțeles, deci, că sunt căpitan. Din cauza fizicului, am intrat greu în Poliție. „Prea atragi atenția“, mi s-a explicat. Le-am explicat și eu că nu toată lumea se poate angaja la circ. Pe un ton convingător. Important

în viață e să știi cum vorbești. Adică stilul. Îl adaptezi după persoană, funcție, sex, ora la care se consumă conversația.

Cele mai puține șanse de reușită le oferă primele ore ale dimineții. Toți sunt capsăți. N-au dormit îndeajuns, iar agenda de lucru care trebuie epuizată până la sfârșitul orelor de program le dă amețeală. Pe grași nu-i bine să-i abordezi după gustarea de prânz. Iar au scrântit-o cu regimul, au remușcări și sunt nervoși. Abulicii, dimpotrivă, sunt fiare înainte de a fi băgat ceva la raft. Cu cucoanele te înțelegi cel mai bine între 10 și 12 antemeridian. Au avut timp să se machieze, arată încă proaspete și au apucat să-și bea cafeaua. Mai dificile sunt doamnele la menopauză. Astea au, de obicei, un ficat sprintar care nu ține seama de niciun fus orar. E nevoie musai deci de uvertură. Recte, scapi un Kent sau o ciocolată mai pricopsită secretarei care-ți șoptește momentul când șefa se află în dispoziție urbană. Puțină psihologie aplicată.

Nu sunt însurat. Din cauza categoriei. Muscă. O zână pentru care am jumultit cam la un hectar de margarete, „ba da – ba nu, ba nu – ba da“, mi-a deslușit-o răspicat: „Nu mă pot mărita cu un tip care-mi încapă în trusa de manichiură. Câte kile ai? Cincizeci? Exact cât o oaie. Scuză-mă, nu-i în fiecare zi Paștele“.

Hobbyuri? Filmele în care frumoși à la Lorenzo Lamas sau Gary Busy sunt caftiți. Mă enervează supermenii ăștia de le încasează zece minute în șir, fără să li se deranjeze nici măcar freza. Un singur pumn bine aplicat și din simbol-sexy ajungi ciclop pe cel puțin șase zile lucrătoare. Sunt un individ cu simțul realității.

Altul! Îmi place să mă îmbrac elegant. *À quatre épingle*s, cum se spune în lumea francofonă; în valahă, la opt sute și un pol. Asta, înainte de inflație. Costum, cravată, manșete bine scrobite. Mi-ar fi plăcut un monoclu, dar n-am suficient curaj. „Dușmanul meu intim“ (vorba lui Montgomery sau a lui Rommel, nu-mi amintesc exact), căpitanul Bădoiu, susține că am aerul unui proxenet de categoria a treia. Cam răutăcios Bădoiu, altfel băiat de nădejde, vesel și optimist. Plătește cinci

pensii alimentare și privește viața cu ochi luminoși. O privire de la juma' de votcă în sus.

Ar mai fi muzica. O ador, mi-ar fi plăcut să cânt în coruri. Pe unde am încercat însă, m-au oprit înainte de a fi ajuns la jumătatea cântecului, convinși că-l știu pe tot.

În principiu, e o fișă completă. Aș putea adăuga că locuiesc singur, într-un apartament de două camere, pe lângă Facultatea de Drept. Mama stă la Piața Kogălniceanu. Toată viața a avut damblaua să locuiască în apropierea unor statui: Rosetti, Lahovari, Luigi Cazzavillan, Stalin. Acum, s-a săturat și de Hora Unirii și pândește ceva pe la Eroii Neamului din Romană. Vrea probabil să intre în Istorie.

Vorbeam de locuință. Îmi place, am aranjat-o după gustul meu și am impresia că mă reprezintă. Biblioteca e impozantă, fotoliile confortabile – atmosferă *english* – , pe patul din dormitor poți să te plimbi cu bicicleta. Bădoiu pretinde că aș fi scăpat mult mai ieftin dacă îmi cumpăram mobila de la pitici. Știu că ține la mine, deși e măgar. Și e măgar pentru că-i invidios. Vorba lui Diderot, nici prietenia nu poate stinge sentimentul de invidie. „Nimic nu-i mai greu de iertat decât meritele altuia.“ Iar eu constitui pentru Bădoiu un motiv de oftică permanent. Mănânc ca un spart și nu sar din muscă. El rămâne la supergreu doar privind galantarele de la McDonald's. Niște polițiști chinezi, veniți la noi cu daravele de-ale lor, l-au întrebat ce loc ocupă în topul sumo european. Vorbeau serios,ăștia cu ochi bridați nu se țin de bancuri. Dacă li se întâmplă totuși să râdă, e sigur că ai să plângi tu.

Până una-alta, ați făcut cunoștință cu căpitanul Bădoiu. Lucrăm îndeobște împreună. Mai avem un coechipier, locotenentul Ene. Despre el, mai târziu. Timpul presează. Trei crime într-o săptămână pun pe gânduri și ceva îmi spune că autorul – pentru că este categoric vorba despre același autor – nu se va opri aici.

E luni, deci. Dimineața. Infectă ca toate diminețile de luni. Cine afirmă că-i place să muncească se dă mare sau constituie un caz patologic. Tot ce este obligatoriu exclude *ipso facto* noțiunea de plăcere, un

truism pe care nu eu l-am descoperit. Dacă stai comod pe un scaun la birou, vreme de opt ceasuri, e muncă. Dar dacă alergi de nebun în chiloți scurți, pe Cheiul Dâmboviței, până îți dai sufletul, în garața bucureșteanului miștocar de profesie, „ce faci, dom'le, tot nu l-ai prins?!“, nu e muncă. Exulți în sudori, nu te-a obligat nimeni.

Ca de obicei, sunt primul la birou. Nu că așa fi cel mai harnic – domiciliesc cel mai aproape. Un sfert de oră pe jos, fără să fac jogging.

Dau dosarele la o parte și mă ocup de raportul rezumat al lui Ene. Pe o jumătate de pagină, a concentrat elementele comune celor trei crime. Sunt prea specifice ca ipoteza unui singur subiect criminal să nu se impună de la sine.

Întâi, toate victimele sunt femei; tinere, frumoase, „vesele“. Dar nu borfet în tragere la Gara de Nord – Dida Maidan, iese și de-acolo un ban. Sunt dame *first class*, școlite, cu apartamente Zeiss și mașini titirite în culori metalizate.

Al doilea, câteșitrele s-au lansat după 1991, și nu pe trotuar. Pat dichisit din start, bar în salon și baie cu bideu.

Ridic degetul mijlociu. Mult grăitorul, concludentul *modus operandi*. Asasinatele s-au comis cu un revolver Magnum 365.

Bădoiu dă buzna în birou, pentru că altfel nu poate intra. Ăsta-i stilul lui, oriunde s-ar duce. Un stil banditesc. El susține că-i deștept: „Fiecare individ are un ceva de ascuns. Când îl iei pe neașteptate, se trădează. Obligatoriu, încearcă să tupileze un oareșce, mai totdeauna corp delict: armă, bani, prafuri, hârtii“.

De-aia plătește el acum cinci pensii alimentare, iar în restaurant chelnerii scapă platourile și ridică mâinile sus. E o namilă, de unde și porecla – Babuinul. Când intră într-o încăpere, dacă nu-i sala pașilor pierduți, se face întuneric. Oricum s-ar suci, astupă cel puțin o sursă de lumină. Stați, să vi-l pictez! Are 1,92 și 49 la încălțări. Când coboară vreo scară, o face câș, ca schiorii, altfel ar veni de-a berbeleacul. Moaca-i de gangster sau polițist, în funcție de starea de spirit a privitorului. Păi, dacă eu atrag atenția, ăsta e farul din Constanța! Trebuie să recunosc însă că vede meserie

și cunoaște lumea de gang pe degete. Aici n-are rival, îl poți consulta cu aceeași încredere cu care ai deschide o carte de telefon din Vest.

Conform obiceiului, nu salută pentru că nu vede rațiunea unor „ticuri convenționale. Dacă așa ar fi logic, ar trebui să mă și recomand în fiecare zi“. Odată, i-am povestit că în Anglia tatăl și fiul își strâng mâinile în fiecare dimineață, cel din urmă adresându-i-se cu *sir*. Babuinul s-a distrat nespus: „Îți dai seama ce le troscăie flăcăii din zori, dacă trebuie să facă mereu cunoștință?“ Ideea de subtilă politețe nu l-a convins. Printr-o acrobatică asociație de idei, a conchis sentențios: „Vezi, de-aia au pierdut ei Imperiul. Din politețe“.

Nu spun nici eu nimic și-l las să-și facă mendrele. Concret, să-și ia prima înghițitură de cafea. Și-o aduce de acasă, într-un termos. Pretextul: „Cafeaua trebuie făcută cu dichis, respectând norme speciale“. Eu o cunosc pe cea mai importantă: trei sute de grame de votcă la o sută de lichid, iar dacă la trotitul ăsta el îi spune cafea, îl privește. De mult nu mai contrazic pe nimeni fără să fiu absolut obligat. Am un vecin care de ani buni își expediază scrisorile depunându-le la coșul de gunoi de lângă bloc. Mi-am închipuit că bătrânelul confundă galbenul pubelei, spânzurată de un stâlp, cu galbenul cutiei de scrisori și i-am explicat eroarea. Bărbatul mi-a tras un rânjet à la ultima scumpire de prețuri: „Ce-ți pasă dumitale dacă eu port corespondență cu gunoierii?“

În fine, primul zâmbet pe fața Babuinului. Abia acum a intrat în priză. Fușerește dosarele și, după asemenea operație, dezordinea e cumplită, nu mai găsești o singură hârtie. Chestiunea mă agasează, dar nu mă bag. Rânduială după el face Ene.

— Cât e ceasul? întrebă brusc.

Fără să-mi ridic ochii din hârtii, îi arăt cu pixul micul pendul de pe perete:

— Scrie pe el.

— Hm, 8.20. Ar fi două zile de când n-a mierlit nicio farfuză.

— Strașnic, dar mă îndoiesc. Ar fi primul caz când victima e descoperită mai târziu?

— Ț, face Bădoiu clătinând din cap. Ar fi prea imprudent s-o țină lanț. Realizează ce agitație declanșează un set de crime în serie și nu-i fraier să asmută toată potera pe urmele lui.

Instinctiv, când vorbim despre subiectul asasin, ne gândim toți la un bărbat. De ce n-ar fi o femeie? Un Magnum – arma crimei în cele trei cazuri – poate fi manevrat de oricine.

— Pun pariu că așa e, își reia ideea. Intră în *relâche* pe cel puțin câteva săptămâni.

— Țin pariul, și întind mâna peste birou. O chenzină e bine?

Bădoiu își încruntă fruntea groasă și mă privește circumspect:

— Care-ar fi teoria ta?

— Că mai urmează o crimă, două, și asta rapidissimo! Dacă nu s-au și comis.

— Crezi că-i bolnav? Ce-ar fi în capul lui?

— Să acționeze rapid, până nu apucăm să ne dezmeticim, să ne organizăm, să intre Bucureștiul în stare de asediu – glasul meu merge crescendo – cu poliție, oștire, câini, jandarmerie, gărzi civile și lume isterizată! Rămâne valabilă o chenzină?

Îl privesc zâmbind și citesc la fix ce se petrece în spatele frunții încălcite. Meci între bine cunoscuta lui încăpățănare și îndoiala semănată de argumentele mele. Câștigă la puncte „catârul“ și ne strângem mâinile.

În clipa asta, intră Ene, cu răsufierea tăiată:

— Încă una! găfâie. O boarfă din Dionisie Lupu. Ne-a anunțat sectoristul.

Bădoiu țâșnește de pe scaun cu sprinteneala unui cimpanzeu și-l apucă de reverele treniului. Dacă și-a pus cumva în minte să i le smulgă, reușește sigur.

— Te omor! Nenorocitul, nu puteai să vii cu zece secunde mai devreme?

Consiliu-fulger în care decidem următoarele: Ene pleacă în investigații de peisaj și atmosferă. Adică trebuie să repereze

următoarea damicelă care prin *modus vivendi* prezintă asemănări cu celelalte victime, pentru că-i limpede, autorul are *béguin* la o categorie specială de profesioniste. În mine se înșurubează tot mai adânc ideea că filmul nu s-a terminat, iar asasinul, acționând specific asupra unor subiecte specifice, se izolează, întră singur în colul nostru de lumină.

— Bărbatu-i psihopat, repetă Babuinul.

Mă fac că nu înțeleg. Poate să mai aștepte cu revanșa și nici eu nu exclud ideea. Spun în doi peri:

— E o explicație la fel de bună ca oricare alta, dar aș prefera s-o dibui pe cea conformă cu realitatea.

— Ce isteț ești tu, Hercule, tată! Că parcă eu prefer un tabinet cu purtătorul de cuvânt al Guvernului!

„Hercule“ constituie altă drăgălășenie din ineputabilul arsenal al lui Bădoiu, alături de Superman sau de Tarzan, când ne întâlnim la bazin. Acolo nu uită niciodată să mă salute, urlând cu mâna trâmbiță la gură: „Wau, Wau, Wau!...“ Pentru că proștii râd, se crede spiritual. Dacă nu l-ar încuraja, poate s-ar îndrepta.

Nu i-a trecut încă paraponul și se răstește la Ene, rămas pe gânduri în mijlocul biroului:

— Ce faci, neică?! Te crezi statuie? Ce mai aștepti?

Totuși, îi vinde un pont:

— Caut-o pe Vivi Țețe, aia știe tot catalogul pe dinafară. Dacă-i vorbești cu pardon, te servește... Șarpele Roșu, cam pe la prânz.

Locotenentul îi adresează un zâmbet luminos și o zbughește:

— Mulțam, jupâne!

Ene-i un superb cu ochi albaștri și obraji roz-bombon, de fondantă. Genul de băiat căruia i se deschid toate ușile și i se surăde spontan. Genul de odorul-mamei-cel-cuminte, doar că mama habar n-are ce face odorul. Un tip cum mi-ar fi plăcut mie să fiu...

Îmi smulg canadiana din cuier și o virăm urgent spre strada Dionisie Lupu.

Intenția Babuinului e să bage un far în meleag, spre orientare și prim diagnostic. Vrea să-și facă o impresie – ipoteză de lucru – , apoi va dispărea în direcție necunoscută. Așa procedează de obicei. Timp de câteva zile, va scotoci cele mai neașteptate și insalubre cotloane ale Capitalei. Are acces nelimitat la lumea proastă, trece lesne drept unul de-ai lor. Ca travesti, preferă ipostazele care presupun barbă nerasă și alcool. Peisajul – bombe de cartier, improvizații post-1989, din câteva scânduri și un raft de băuturi. Aici evoluează cu talent ca muncitor la deratizare, fost sportiv de performanță decăzut din pricina șnapsului și a parașutelor, dispus să intre în combinații obscure, sau face pe zebra portocalie de la spații verzi.

Când împrejurările impun restaurante cu geamuri mari și plante tropicale, se înțolește ca un gangster de prin anii '30. Izbutește un ansamblu atât de absurd, încât mă întreb de fiecare dată cum de se găsește cineva să-l ia în serios. Aici flutură un portofel gras, ca al piețarilor, și se dă drept angrosist. Are pretutindeni prieteni și cunoaște la perfecție arhitectura – structură și infrastructură – a bordelurilor din București. Ca unul de-ai casei, așa zice.

La prima vedere, și chiar și la a doua, victima e coechipiera celorlalte trei. S-o luăm metodic.

Se numea Doina State, vârsta – douăzeci și șapte de ani. Înaltă, spectaculoasă și blondă. Blondă, acum. În școala primară, șaten-închis. Se vede sub slip și la subsuori. Sectorul de activitate – artă și cultură. Specialitatea – striptease. Numele de artistă – Wanda. Numele instituției – Crocodil Club, un stabiliment simandicos și restrictiv de la Șosea. Amănuntul mi-l șoptește un puști din echipa operativă. Completează făcându-mi cu ochiul:

— Sunt mai mulți bodyguarzi și dobermanii în curte decât mușterii înăuntru.

— Tu ce cauți pe-acolo?

— Cunosc o fatucă din cartier...

Înainte de Crocodil, Wanda a lucrat câțiva ani la Düsseldorf, după cum rezultă din niște hârtii pe care le găsesc în dormitor. Unul din

dormitoare!... Sunt în total nouă, și patru băi. Wanda a cumpărat un etaj întreg din bloc, a desființat pereții despărțitori, a renovat, a adaptat și făcut.

Ne aflăm într-un bordel de lux, nu trebuie să fi dobândit drept de vot ca să înțelegi mișcarea. A tras pe semne tare la nemți și-acum intenționa să-și pună pe picioare propria afacere. Nefericita n-a mai apucat însă să-i dea start. Cel puțin, nu oficial și în stil mare. Nu toate dormitoarele sunt puse la punct, nici urmă de „salariate“, un singur telefon (inadmisibil la o casă mare), vecinii n-au nimic de reclamat.

Mă întreb cine se va bucura la inaugurare și mă cuprinde un vag sentiment de tristețe. Inventariez superficial interiorul și pot să realizez, fără de viz, câte parale au intrat între zidurile astea! O căruță de valută, tone de compromisuri, de riscuri, de greață; jegul și bezna slinoasă a culiselor, de după stingerea reflectoarelor... Nu-s vreun Makarenko, predicile, indiferent din partea cui ar veni, mă fac să traversez strada, dar dacă vă închipuiți că ceea ce făcea Wanda e o chestie simplă, încercați și voi, surioarelor, măcar pentru uz casnic. În jobul asta nu țin trucidările, îți trebuie un fizic de zece plus, curaj și aptitudini. Wanda le avea din plin, o constat după cifra de afaceri. Și ca s-o realizezi în nemțime, aia de fu a lui Adenauer, nu a lui Honecker, la concurența de acolo, poți fi sigur că fata se născuse cu un Jolly Joker în chiloți.

Banii și spiritul de organizare al Wandei țipă din fiecare ungher. Toată mobila e adusă din Vest, un modern de bună calitate, iar sălile de baie sunt un vis! Și aici a funcționat importul personal. N-am văzut, în nicio vitrină de la noi, faianță japoneză, cristal bizotat, căzi de colț ocupând doi pereți, oglinzi înalte ca la Versailles. Mă gândesc la faimoasa sală cu oglinzi în care s-a semnat Pacea din 1919. Asta ca să vedeți că sunt cult. Nu mai insist asupra celorlalte tromboane de confort și de luat ochii – toate cristal, porțelan și feronerie fină. Dacă-ș fi femeie, mi-aș agăța robinetele alea de gât și la urechi.

Ca să isprăvesc cu patrimoniul Wandei, nu pot să sar peste Bugatti-ul senzațional, care strălucește ca un bec de 5 000 de wați într-o pădure de

opaițe. Opaițele ar fi sculele vecinilor și nu zăresc decât două Cielo, să fim bine înțeleși. E doar o uliță de ortomani.

În rest, hăinărie multă, și-ar lua pe puțin trei zile ca să-i faci inventarul, piese semnate de nume amețitoare din lumea modei. Modalitatea de crimă, aceeași: un glonț tras în cap. Wanda a fost surprinsă cu spatele. E într-o cămașă de noapte tip furou, ca în filmele americane, dintr-o mătase foarte lucioasă. Știu de la mama că-i zice crep-satin. Deasupra, un *peignoir* din același material.

Medicul legist presupune că moartea a survenit în jur de ora 3, deci cu circa șase ore în urmă. După toate semnele, abia apucase să se întoarcă de la club și să facă un duș. Patul nu-i desfăcut, iar ora ar corespunde cu terminarea programului... Un amănunt care nu-mi place. Nu-mi place deloc. Crima a fost anunțată printr-un telefon anonim dat la poliția de sector.

— Vreun secretar¹ care vrea să-l dea în gât, opinează Babuinul.

— Țț! resping, nu-i genul care să se încurce cu plevușcă. Mi-e teamă că tipu-i un psihopat, cea mai primejdioasă specie de criminali. Abili și imprevizibili. Le vâjâie glandele în toate sensurile, nu știi pe ce bulevard să-i aștepți. Sunt sigur că a telefonat chiar el. Mai ții un pariu?

Babuinul se hlizește, știe că-mi aplică una subtilă sub centură:

— Ascultă, băi Hercule, dacă tu ai pierdut până și jartierele maică-tii la Caritas, crezi că toți suntem fraieri?

Înghit pastila, deși-i pătrată. Așa e, am pierdut țepăn. Mama s-a luat după mine și, ca să fie suma mai rotofeie, s-a împrumutat, a vândut de prin casă. Și azi mai plătesc datoriile ei și mă țin de pariuri.

Puștiul care mi-a dat informații despre Crocodil Club cască ochii:

— Ce interes avea să avertizeze poliția?

Băiatul știe ce-a învățat și el la Academie. Interesul oricărui infractor este ca isprava lui să fie descoperită cât mai târziu. Timpul șterge urmele vertiginos, le ia cu aspiratorul.

¹ Complice, în argou.

— Provocare gratuită, îi explică Bădoiu. Orgoliu care i s-a urcat la cap, uite ce mare sunt eu! Afară de asta, n-are ce pierde. Oricum am fi aflat de crimă, până la miezul nopții. Fata trebuia să se prezinte la program, s-ar fi agitat ăia de la club. Cam așa sună teoria șefului tău!

Îi zâmbesc cu toți dinții:

— A ta, nu?

Și-i propun o variantă de pariu la care știu că nu poate rezista:

— Mergem tot pe o chenzină, dar dacă pierd eu, îți dau dublu. OK?

Mă privește circumspect și își sugerează colțul stâng al gurii, semn că reflectează adânc:

— Hm, mă mai gândesc...

Știi la ce trebuie să se gândească. Diseară are un pocher și vrea să vadă cum îi iese casa. E un jucător excelent, dar nici ălalți din grup nu joacă șotron în fața casei. Am asistat odată la o întâlnire. Captivant de urmărit, dar numai pe post de chibiț. Se joacă dur, în forță, cu degetul pe trăgaci. Asta-i impresia, iar avantajul partenerilor asupra Babuinului – considerabil. Toți franzelari¹ plini de bani, te aruncă din joc cu două bucăți, chiar dacă ai prins full, mai ales că se joacă fără limită de supralicitare.

În schimb, Bădoiu a învățat pocher înainte de tabla înmulțirii. Mai corect, a învățat tabla înmulțirii pentru că avea nevoie la pocher. Cel mai bine o știe cu trei, șase și nouă. Studiile elementare le-a absolvit în căprăria lui taică-său, unde a aflat că în viață nu trebuie să ai idei preconcepute. De pildă, că un pachet de cărți are musai doar patru ași, popi, valeți etc. Fals! Cu cât mai mulți, cu atât mai bine, dar cu condiția să fie la tine. Și nu mai mulți de șase! Altfel, jucăm Popa Prostu'. *Magna cum laudae* și-a luat-o însă la Marină, unde a făcut armata patru ani. A plecat de-acolo cu o fișă excepțională. Eu, unul, aș fi fost suspicios. Vorba bătrânilor, vrăjmașului care se duce fă-i pod de argint. Dacă vrei să scapi

¹ Afaceriști prosperi.

de cineva, ridică-i statuie pe Ceahlău. Pădurenii¹ se vor grăbi să ți-l umfle. Nu-mi dau însă cuvântul de onoare, că nu sunt invidios.

Babuinul vrea să se tireze. Din punctul lui de vedere, a aflat tot ce merita să fie aflat. Își îndreaptă artileria spre Georgescu, medicul legist – un tip pleșuv, sfrijit și nervos. Are o expresie silnică, de parcă i-ai ține tot timpul sub nas o pisică moartă. Seamănă al naibii cu un cunoscut comentator de politică externă de la TV. Nici p-ăla nu l-am mai văzut zâmbind de la alegerile din 1990.

Bădoiu îi arde o labă tandră pe spinare și eu pariez (hotărât, a ajuns un tic nervos) că Georgescu își aude amigdalele clănțănind:

— Bă chelule, ești sigur că autorele nu ți-e coleg de facultate?

Omulețul se crispează, dar a venit decis să se stăpânească. Ei doi se cunosc de mult. Babuinul își trece de câteva ori palma peste bărbia aspră:

— Mă interesează fiindcă prea e precis tirul! Același la toate fufele, vital și la milimetru. Aici, devine chestie de anatomie...

Georgescu îl privește peste ochelari, colțurile gurii caută Polul Sud:

— Întâi, că mă cheamă Georgescu, așa cum dumneata te numești Bădoiu, și nu te „apelez“ cu Omul din Neanderthal! Al doilea, dacă e vorba de păr, și dumneata tot cu prosopul te piepteni! Al treilea, dacă-ți închipui că toți criminalii au absolvit Facultatea de Medicină și ești un bun cetățean, anunță-ți șefii! Al patrulea, al dracului să fiu dacă eu mai accept să lucrez în același dosar cu dumneata! Al cincilea, fă-ți analizele. Obligatoriu, o encefalogramă. Nici nu-mi dau seama de ce îți dau un sfat atât de bun...

Mă salută în exclusivitate și își asigură o ieșire demnă. Râd copios, gata să pariez că discursul era pregătit dinainte. Râde cu poftă și Bădoiu. Se simte prea formidabil, din orice parte s-ar privi (și pe dinafară, și pe dinăuntru), ca să-l poți atinge.

¹ Fraieri.

— Țsta a-nnebunit la ficat! comenteză, aprinzându-și o țigară mototolită. I-am zis ceva?! Ce, el nu știe că are trei genunchi? N-are ogлиндă? Nu se vede când își încălță pălăria?

Se avântă într-o disertație despre chelboși celebri, un soi de borș pescăresc – Kojak, Iuliu Cezar, d'Annunzio, Picasso și Crin Halaicu... Dintr-odată, își amintește că-i grăbit și renunță. O cară spre cotloanele lui. Băieții din Operativă îl regretă. Sunt toți foarte tineri, iar pe zăpăcitul ăsta de Bădoiu îl adoră; poantele lui circulă prin instituție, e pe primul loc în topul preferințelor.

Lipită de dormitorul Wandeii, se află o încăpere mică. Un minibirou, așa zice, cu trei piese: un *secrétaire* elegant, un scaun cu brațe foarte comod pentru lucru și un fișet neîncuiat. Mai exact, cu cheile spânzurând în broască. Înăuntru, găsesc un dosar cu actele casei și tot felul de contracte cu diverse firme întru amenajarea interiorului. Mai dau peste două extrase de cont (Banca Țiriac și o alta din Germania) și cheia unei case de valori.

Trag câteva concluzii ferme. Ce a reușit să agonisească Wanda poate fi taxat, chiar și în Occident, drept prosperitate. Raportat la standardele noastre, o avere colosală. Dar, oricât de bine ar fi fost cotate ca artistă, n-a opintit de una singură. Miroase de la trei mii de kilometri, fără să bată vântul, a niscai *porte-feuilles*-uri din piele fină care au pus un umăr vârtos. Păi, numai vizonul auriu de la secția de blănuri din debaraua ei costă cam patruzeci de mii de dolari. Asta o știi tot de la mama. Frecventează Biblioteca Americană și ăia au toate cataloagele marilor magazine, din toate megalopolisurile. O chestie deșteaptă! Ginești obiectul, prețu-i alături, nu-ți rămâne decât să faci comanda. Ce simplu e, fraților, și noi nu ne-am prins!

Există un ceva care mi se înșurubează în minte, semnificativ în definirea personalității Wandeii. La platforma ei financiară, nu mai era obligată să lucreze la club, chiar dacă barosanii plătesc fabulos. „O pereche de rinichi talentați, că acolo-i mișcarea 'oață!“, după cum explică

Mary Istanbul, și vă asigur că știe ce vorbește, „scoate pe seară chenzina mea, liberă de orice taxe. Strict *show*-ul, fără să facă pluta!¹“

În concluzie, în materie de bani, Wanda era o gămană. Avidă și in-sașiabilă. Sau lucra de plăcere. Pătimaș. Din viciu. Încearca fiori subtili despuindu-se cu fițe dinaintea unor ochi salivând de pofte. Oricum, o vizită la clubul cu pricina se impune. O voi comite chiar diseară, împreună cu Ene. Incognito, fără legitimații. Una-i atmosfera cu insignă *sub rever*, și alta cu o garoafă *pe rever*. Cum la Babuin se vede insigna chiar dacă o înhite, îl prefer pe Ene.

Lângă dosarul de afaceri al Wandei, îl găsesc pe cel personal. Cam subțirel. E născută la București, în 1970. Părinții – Mircea și Gabriela. În mod normal, sunt oameni relativ tineri, cel mult în preajmă de pensie. A absolvit Liceul de limbi străine în 1989. Amănuntul spune multe, avem clar de-a face cu o familie de mahări. Nu trebuie să vă explic cine putea să intre la Zoia Kosmodemianskaia! Feciori și fătuci de ștabi sau nababi ai epocii, relații și bani! În primul rând, bani. Dacă-i ai, relațiile vin de la sine... Nu-i căsătorită. Pașaport plin de vize. Venea în țară de trei-patru ori pe an, pentru circa zece zile. Asta până mai deunăzi, de șase luni n-a mai călătorit. Probabil a lichidat businessul cu nemții... Atât. Un dosar curios de firav. Nici corespondență nu găsesc. Nu primește sau nu păstrează. Eventual, vom chestiona poștașul.

În bibliotecă, nicio carte de beletristică. Doar dicționare, ghiduri turistice, albume de reclamă, superbe – *The American South*, *La Bretagne vue du ciel* etc. Mai interesant, din punctul meu de vedere, e cel de fotografii. Nimic din albumele de odinioară, din care, răsfoidu-le, privitorul putea reconstitui istoria unei familii pe itinerarul a trei, patru generații; nu există niciun subiect tras în poză pe care să nu-l cheme Wanda. Ea, mereu ea, și întotdeauna singură. Pe plajă, pe uliță, la volanul unor mașini decapotabile, fotoportrete de studio, instantanee în fața unor obiective turistice celebre, în ținută de seară. În mare toaletă, arată trăsnet! E atât

¹ A face dragoste.

de fascinant distinsă, încât nu-ți poți închipui că o asemenea făptură a ținut vreodată în mână un sul de hârtie igienică. Așa cum nu-mi pot imagina WC-uri publice în universul botticellian. Dacă vrei să știi, seamănă leit cu Grace Kelly, principesa de Monaco, prototipul de ființă minunată, imposibil de închipuit în ipostazele prozaice ale muritorilor de rând. După cum alții dau impresia că trăiesc toată viața într-o încăpere faianțată, unde ușile se țin îndeobște închise.

Există și fotografii nud. Opere de artă! Pe bune! Fotografii, scula, modelul – toate Zeiss! Și ideea, de milioane! Adică poziția subiectului, decorul, elementele de recuzită reproduc pânze celebre, din celebre galerii. Așadar, iat-o pe Wanda în decorul voluptuos al *Olympiei* lui Manet, blonda Wanda substituindu-se brunei și focoasei ducese de Alba, admirându-se în oglinda plasată la șmecherie de Goya pentru *Maja desnuda*, primenindu-se în baia de acum o sută de ani a lui Degas și încă vreo cinspe chestii din astea, când nimfă, când zeiță, când bambilică à la Toulouse-Lautrec, după filozofia de viață și mediul pe care-l frecventa cândva maestrul.

Nu mă îndoiesc că există și casete pe care și-a tras *show*-urile. Merită vizionate, pentru că am impresia că fata vedea meserie. O voi face în primul moment de respiro. Până atunci, am de depășit un moment *fioroso*: întâlnirea cu părinții Wandei. Chiar dacă pe copil îl cheamă „asasinul din debara” și-i un netrebnic, o astfel de veste nu-i de natură să-ți stimuleze apetitul pentru gimnastica de dimineață.

Pe urmă, de unde știm că Wanda a fost o ticăloasă? Ce?! Că se despuia cu muzică și martori, așa cum mama mare nu cuteza s-o facă nici în noaptea nunții? Câștiga și ea o pâine. Trăim în secolul diversității ocupaționale. Mai amintiți-vă că toate aghiotantele lui Ceaușescu umblau încheiate până la tiroidă și cu câte o chiflă în vârful capului. Erau Maica Tereza?

Dat în paște, zmeul nostru! Din nou, mi-a luat-o înainte. Doamna State, mama, a aflat acum o jumătate de ceas despre decesul Wandei. Un telefon anonim. Dincolo de buimăceala momentului, dă impresia unei femei care-a fost dusă de mână toată viața.

Să le luăm pe rând.

Un interior (e interesant de știut unde a copilărit și a evoluat Wanda) civilizat, bine întreținut. La o privire fugară, perioada de prosperitate a familiei se situează cam prin anii 1960–1980. Piese importante provin din vitrinele mai spălățele din epocă: magazinul de mobilă din Piața Palatului și cel de la Coadă lui Mihai Viteazul. Pe pereți, tablouri de cotă interbelică – Vermont, Biju, Kimon Loghi, două Schweitzer-Cumpăna...

Tatăl, Mircea State, fost judecător la Tribunalul Capitalei, și-a întâlnit superiorul acum doi ani. L-a curățat ciroza. Previzibil! A fost un individ care și-a petrecut trei sferturi din existență otrăvind viața lui și a semenilor. Dacă ne gândim la epocă, pe celălalt sfert i l-au halit ședințele. Un ficat foarte ocupat.

Doamna State e încă anesteziată; pe undeva, a înregistrat tragedia doar la nivelul epidermei și vorbește în neștire. O femeie încă drăguță la cincizeci și ceva de ani, moale, îndobitocită. A trăit o viață alături de un tiran și o simți complet depersonalizată. Presupun că Wanda, pe care o intuiesc puternică și voluntară, îi semăna bătrânului.

Gabriela State îmi confirmă ipoteza:

— Ei doi nu s-au înțeles niciodată. De când era Doina mică... două pietre tari. N-avea suflet rău răposatul, dar n-a fost niciodată tânăr. Nu cred că mă înțelegeți...

— Vă înțeleg foarte bine. Prea sever, prea auster...

— Chiar așa... O ținea rău din scurt. Nici ciorapi de mătase n-a avut până după bacalaureat... Ruj, o petrecere, nici vorbă. Părul împletit în cozi. Niciun film. Îi controla lecturile, îi scotocea prin sertare... La 7 seara, acasă, iarna la 6. Fată mare la optsprezece ani, vedea și ea pe alții cum se distrează... I-a dat soru-mea o rochie. I-a tăiat-o, că-i nerușinată... „Mamă, eu nu mai rezist, eu fug de-acasă...” Din cauza lui a fugit... Ca din pușcă a fugit...

Vorbește în cioburi care reprezintă de fapt amănuntele cele mai semnificative, startul și conjunctura unui itinerar previzibil. O educație obtuză, pregătind parcă pentru călugărie, răsuțește cu o sută optzeci de

grade intențiile care-au pavat-o. Copiii fie ajuns niște mameluci, răătăcind în viață ca într-o pădure neguroasă, fără lanternă, fie își iau lumea în cap. Devin frondiști și satisfacția răzbunării, când își saltă poalele în piața mare, e uriașă. Distanța de la codițe pe spate și ora 18 stingerea la striptease profesionist e ca de la Găești la Las Vegas. Un hap care-a zgâlțâit zdravăn infrastructura domnului State. I-a pus în mână biletul fără retur spre garsoniera aceea de trei pe doi din mijlocul unei alei cu statui. Unele cu aripioare.

Ca din transă, doamna State îmi punctează cum s-au desfășurat lucrurile:

— ...A dispărut de-acasă, imediat după bacalaureat. O săptămână, să zic. Plecase la meditații, se pregătea pentru Medicină, c-așa voia ta-su, o facultate serioasă... Nu s-a mai întors niciodată.

Ca să nu tac, presupun:

— S-au făcut cercetări, desigur...

— Vezi bine! N-am să uit noaptea aia... prima noapte. State era ca turbat, îi era frică de un accident. Eu știam că-i doar fugită... A anunțat imediat Miliția. Era judecător la Capitală, avea relații... Au puricat toată țara, dar n-au dat de ea. În vara lui 1992, parcă, am primit prima veste, din Italia. De ziua lui tată-său, 25 iulie. O felicitare și trei fotografii. Goală pușcă, pe o scenă de restaurant. Se vedea lume la mese, orchestră...

Îmi ascund zâmbetul. Nici că se putea născoci o răzbunare mai bine direcționată. Un bobârnac care l-a expedit pe bietul State direct la trei metri sub nivelul solului, alături de străbuni.

— N-a mai fost niciodată același om, confirmă nevastă-sa. Zile în șir n-a scos un cuvânt. Știu c-a meritat-o, dar parcă a fost prea de tot... S-a pensionat imediat, se topea văzând cu ochii, ca lumânarea. După vreo doi ani, s-a dus... Nici pe patul de spital n-a iertat-o. Ultimul lui pat... A murit cu blestemul pe buze. Și uite c-a ajuns-o... Eu, acum, ce să fac? Nici nu știu ce să fac...

O rețin încă zece minute. După întoarcerea Wandei, relațiile au fost reluate. Fata o vizita cam de două ori pe lună și o ajuta substanțial cu

bani. Raporturi urbane, dar stricte. Nu confidență, nu intimitate. Probabil că Wanda o socotea mult prea găină pe maică-sa, ca s-o introducă în viața și în afacerile ei. Nu-i cunoaște deloc prietenii, nu știe dacă a existat vreun bărbat, vreo legătură serioasă.

Se agață de brațul meu:

— Spuneți-mi ce trebuie să fac... Nu mă lăsați așa... Chiar n-am pe nimeni!

Promit să-i trimit un subaltern care o va ajuta să îndeplinească toate formalitățile și mă ridic. Abia acum începe să plângă.

E un dosar neobișnuit. O spun cu toată răspunderea. Fiecare element e original. Ca să nu spun unic. Mă ferec de termenii prea categorici, iar „unic“ e unul dintre aceștia. Nimic nu-i unic pe lume, decât la modul subiectiv. Femeie unică, amant unic, copil unic... Privire voalată de sentiment excesiv, vizibilitate redusă.

În cazul în speță, trăim sub semnul specialului. Autorul, victima, până și vecinii. N-am pomenit încă vecini atât de discreți, de indiferenți, de „lasă-mă, dom'le, în pace, nu mă interesează ce fac alții...“ Și, nota bene, având de papotat, colportat, comentat pe marginea unui subiect gras! Pentru cumetre cu două permanente pe an și subsuori nerase, care vizionează viața din spatele perdelelor, o Wanda constituie cel mai palpitant roman care se poate închipui. Deliciu! Purcel de lapte! Halva!!! Cozonac cu nucă!!!

Ei bine, ăstora din Dionisie Lupu puțin le pasă. Au o scuză și eu, ghinion. Nu-s o faună de toate zilele...

O domnișoară bătrână, profesoară de pian. Dacă nu te cheamă Chopin sau Mozart, nu exiști. Trăiește pe altă lume, ca și zulufuli ponosiți de pe lângă urechi! Ăștia-s rămași din epoca victoriană... „Iliescu?! Cine-i domnul?! A, vecinul de la demisol...“ A văzut scris pe zidul blocului „Jos Iliescu!“ Să știe oamenii unde să-l caute...

Renunț la test și sun la altă ușă. Privatizați, soț și soție, ocupați până peste cap, lipsesc mai tot timpul de acasă. N-ar fi observat nici dacă s-ar

fi mutat Liz Taylor în bloc... Aceași situație la alte două apartamente, patroni în veșnică criză de timp.

Poate am mai mult noroc la parter. Sun de-mi amorțește degetul pentru că simt mișcare dincolo de ușă. Tipii de-aici sunt cei mai reușiți! Dacă le aduni vârsta la un loc și mergi îndărăt, ajungi la Tudor Vladimirescu. Au sărit amândoi din nouăzeci de ani și se simt foarte bine. Perspectivele le sunt luminoase. Bine orientați politic. Și încă cu bătaie lungă, sărind peste decenii! Domnul ține cu mareșalul Averescu, un bărbat puternic, care-a dovedit ce poate. Doamna e de părere că în Franța trebuie să rămână Clemenceau, abil și gentilom. Într-un glas, mă asigură că peste zece ani vom trăi într-o Europă prosperă, pe deplin pacificată. Adică ei și cu mine. Presupun că se cred nemuritori.

Nu știu cum să mă tirez mai repede. În curtea interioară, dau peste femeia de serviciu. Am noroc, astea sunt totdeauna cele mai informate. E uscată și robace. După setea cu care trânteste containerele de gunoi, îți dai seama că muncește cu trageră de inimă. Saltă privirea spre mine și deschide gura interogativ. I-au rămas doar caninii care par, în lipsa vecinilor, nemăsurat de lungi și ascuțiți. Seamănă cu un vampir.

Pun câteva întrebări convenționale. Femeia e mută ca un pian după autopsie. Nu vrea să vorbească. S-a speriat cândva bine. Ea își vede de-ale ei, nu cunoaște pe nimeni din bloc, doar pe don' Pandlele, administratorul, care-i dă banii la lună... Stă la etajul trei, da' nu-l găsiți, e dus la Olănești, la tratament... Ce să se-ntoarcă, c-abia se duse... Cu nevasta, vezi bine...

Hotărât, nu-i ziua mea cea mai bună. Zăbovesc câteva clipe în fața blocului, de parcă n-aș ști încotro s-o iau. Procedez inspirat, pentru că, la nici douăzeci de metri distanță, parchează un BMW cafeniu. Coboară grăbită o ciocănitoare care nu se vrea recunoscută. O deconspiră intenția vizibilă de incognito: ochelari de soare negri, pălărie stil apaș înghițindu-i sprâncenele și culoarea părului înghesuit sub calotă.

Dă buzna în bloc și nu mă mai obosesc să pariez că se duce la Wanda. Mă iau după ea și constat că liftul oprește, într-adevăr, la etajul patru.